Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 грудня 2007 року № 52 (216)

ЗАЯВА

ПРЕЗИДІЇ ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів висловлює глибоку стурбованість з приводу активізації антиукраїнських сил у нашій державі.

Черговим приводом для інформаційно-ідеологічної атаки проти України стало опубліковане в одному з Інтернет-видань повідомлення про заяву антиросійського і антисемітського характеру, нібито виголошену головою Запорізької обласної організації КУН Василем Тимчиною під час церемонії відкриття пам'ятника Жертвам Голодомору в Запоріжжі 29 листопада цього року.

За нашим глибоким переконанням, українську державницьку партію, яка впродовж п'ятнадцяти років послідовно і неухильно відстоює національні інтереси, і діяльність якої базується на ідеології українського націоналізму, огульно і безпідставно звинувачено у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі.

Ми обурені тим, що провокаційне повідомлення було передруковане багатьма виданнями в Україні та за її межами, а також використане українофобами-комуністами і депутатами з Партії регіонів, котрі звернулися до Генеральної прокуратури з вимогою притягнення Василя Тимчини до кримінальної відповідальності.

Нас дивує те, що нечистоплотні журналістські інсинуації спричинили реакцію з боку МЗС Росії, яке висловило "стурбованість з приводу посилення націоналістичних і антиросійських настроїв в Україні". Така заява є прямим втручанням у внутрішньополітичні справи суверенної України. Подібним чином ми розцінюємо офіційний лист російського президента В. Путіна, адресований Президенту України В. Ющенку, в якому українську сторону звинувачено у "своєрідному трактуванні подій нашої спільної історії". Роздмухування антиукраїнської істерії набуло гіпертрофованих форм після прийняття Генеральною асамблеєю ООН, з подачі зацікавлених сил, резолюції, в якій висловлюється глибока стурбованість з приводу "прославляння нацистського руху".

Конгрес Українських Націоналістів категорично спростовує брудні звинувачення. Як з'ясовано за результатами перевірок Управління Служби безпеки України в Запорізькій області та Запорізької обласної прокуратури, факти "розпалювання міжнаціональної ворожнечі" не мали місця. Голова Запорізької обласної організації КУН Василь Тимчина взагалі не брав участі в акції відкриття пам'ятника Жертвам Голодомору 29 листопада цього року.

Ми усвідомлюємо, що далекосяжною метою провокаційної кампанії, розв'язаної проти Конгресу Українських Націоналістів, є не лише спроба дискредитації однієї з патріотичних партій, а й дестабілізація політичної ситуації в Україні. У цьому режисери цієї акції покладаються на своїх сателітів у нашій країні, які заради досягнення шкурних корпоративних інтересів готові торгувати Україною.

Ці дії авантюристів від політики нагадують страшні часи тридцятих років минулого століття, коли мільйони українців були безневинно звинувачені і закатовані, а потім – посмертно реабілітовані. Можливо, це відбувається тому, що непокаране зло народжує нове зло?

Конгрес Українських Націоналістів вважає, що будь-які зовнішні втручання у внутрішньополітичні справи України повинні отримати належну відсіч з боку української влади, а винуватці – отримати відповідну оцінку від правоохоронних органів. Ми не допустимо розхитування основ нашої державності!

Характерно, що антиукраїнські сили скористалися приводом для провокації саме після здійснення Президентом України В. Ющенком реальних кроків у напрямку встановлення історичної правди про героїчний чин вояків ОУН-УПА і про Голодомор – цю трагедію українського народу, котрий переніс жахіття московсько-більшовицького терору. Принагідно хочемо привернути увагу світової громадськості до того, що Голодомор 1932–1933 років був не єдиним актом геноциду Української нації. Адже були вчинені голодомори 1921–1923 років, 1946–1947 років, репресії 30–40-х років. Під час Голодомору 1932–1933 років українці, що проживали в Західній Україні, врятували від голодної смерті сотні тисяч своїх братів з Центральної та Східної України. Варто також пам'ятати, що воююча Західна Україна впродовж 1946–1947 років втратила понад півмільйона свого населення.

Ми усвідомлюємо, що новітні апологети уярмлення корінного українського етносу та побудови безнаціональної держави використовують брехню для того, щоб перешкодити написанню правдивої української історії. Вороги України, які впродовж століть глумилися над нами, нині, прикриваючись демагогічними заявами про "демократію" і "права людини", чинять спротив відродженню української нації, намагаються глумитися над нашою історією, закликаючи до "спільного святкування 300-ліття Полтавської битви", сприяючи відкриттю пам'ятників катам українського народу на нашій землі і паплюжачи українські державні символи. Для них Україна – це територія, яку вони намагаються колонізувати. Ми усвідомлюємо, що метою подібних провокаційних дій є намагання перекреслити майбутнє Української нації і Української держави як європейської демократичної країни.

Проте ми глибоко переконані, що майбутнє на українській землі належить українцям. Це – наша Батьківщина, наша споконвічна земля, яку українофобам не вдасться перетворити у космополітичний смітник.

Збудуємо українську національну державу разом!

Слава Україні! Героям слава!

Президія Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

24 грудня 2007 р.

ВІТАЄМО!

СВІТИ, УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЦЕ, В КРИМУ!

Щиро вітаємо колектив "Кримської світлиці" з 15-літтям виходу першого числа часопису.

З самого початку заснування у 1992 році газета стала духовним центром кримського українства, його інформативним голосом. "Кримська світлиця" користується значною популярністю у кримчан, хоч і виходить через скруту невеликим накладом.

Працівникам газети, яка, попри спротив кримських українофобів, найбільше сприяє агітації, пропаганді й відстоюванню української державності, захисту української ідеї, друкує правдиві матеріали про визвольну боротьбу вояків ОУН-УПА, ми щиро зичимо добра, наснаги, реалізації творчих задумів і радості невичерпної, світлих надій та непохитності у відстоюванні національних ідеалів.

Нехай, шановні колеги, у вітрила вашого видання завжди дмуть потужні вітри успіху, а щоденні будні окрилюють натхнення і творчість!

Колектив часопису "Нація і держава".

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЩО ДЕНЬ ПРИЙДЕШНІЙ НАМ ГОТУЄ?

ОРБІТИ УРЯДУ ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО

18 грудня голосами 226 народних депутатів фракцій БЮТ і НУНС прем'єр-міністром України була обрана Юлія Тимошенко. Нижче публікуємо скорочений варіант статті про склад урядової команди, оприлюдненої на сайті "Українська правда".

Сергій ЛЕЩЕНКО

УРЯД ТИМОШЕНКО. КВОТА БЮТ

Перший віце-прем'єр-міністр Олександр Турчинов

Олександр Турчинов є найціннішим кадровим рішенням Юлії Тимошенко. Очевидно, що серед політиків – а можливо, і в родині – немає іншої людини, яка б значила для неї більше. Співпраця випускника металургійного інституту імені Брежнєва і директорки корпорації "Український бензин" почалася ще в 1993 році в уряді Леоніда Кучми, радником якого працював Турчинов. Зараз тандем Тимошенко-Турчинов є найбільшим довгожителем у сучасній політиці. За Турчиновим у новому Кабміні буде закріплений і силовий блок, і енергетичний, і економічний.

Віце-прем'єр Григорій Немиря

По суті, "віце-прем'єр з євроінтеграції" – це лише назва ділянки, на якій буде діяти персональний міністр закордонних справ Тимошенко – спеціальний посланець лідерки БЮТ у зв'язках з міжнародними політичними колами. Призначення Немирі в уряді свідчить про загострену увагу Тимошенко до своєї репутації на Заході. Поява Немирі в команді Тимошенко у 2005 році була пов'язана з намірами Джорджа Сороса після помаранчевої революції допомогти молодій демократії. Американець зголосився підтримати грошима Центр стратегічного аналізу, який мав би діяти при прем'єр-міністрі. Немиря, який не один рік очолював фонд Сороса в Україні, пішов з цієї посади і став радником Тимошенко. Утім, ідея з аналітичним інститутом не була реалізована.

Віце-прем'єр з квоти БЮТ – посада вакантна

В уряді Тимошенко залишилася незаповненою ще одна клітинка заступника прем'єра. Джерела "Української правди" у фракції НУНС підтверджують, що Тимошенко до останнього вела переговори з блоком Литвина. Поява нового учасника коаліції вигідна насамперед самій прем'єрці, бо в такому разі вона перестає бути залежною від кожного голосу нашоукраїнців.

Закінчення на 3-й стор.

ЙОГО ЗРОБИЛА ВЕЛИКИМ ВІРА В УКРАЇНУ

Петро БУДИЧ

Сьогодні в нашому інформаційному просторі відбувається активний антиукраїнський наступ. Особливо це відчутно в телепросторі. Майже всі телеканали пропонують увазі глядачів стрічки, що пропагують розпусту, насилля, пияцтво, куріння...

На щастя, є серед наших кінематографістів люди, які чинять опір тим, хто прагне деморалізувати і деукраїнізувати нашу Батьківщину. До таких діячів належить і режисер Тарас Каляндрук – автор фільму "Роман Шухевич". Ця 37-хвилинна стрічка, присвячена сторіччю з дня народження видатного українця, була створена 2007 року у Львові. Перший масовий перегляд її в Києві відбувся в приміщенні столичного відділення "Меморіалу" імені Василя Стуса. Присутні на прем'єрі, затамувавши подих, стежили за кожним кроком великого українця.

Ось короткі рядки з його біографії.

Народився Роман Шухевич 30 червня 1907 року у Львові в родині судді Осипа Шухевича, добре відомого в Галичині. До речі, пращуром Романа був талановитий козак Іван Шух.

З юних літ Роман наполегливо займався спортом, музикою. У навчанні завжди був відмінником. Став активним членом товариства "Пласт". Заснував курінь цього товариства "Чорноморці".

У 1933 році на знак протесту проти влаштованого більшовицькою Москвою Голодомору в Україні Роман Шухевич організував атентат на радянського консула О. Майлова, проведений бойовиком ОУН Миколою Лемиком, який, зробивши свою справу, здався владі для того, щоб на суді висловити перед усім світом протест проти злочинів Москви.

У 1938 році Роман Шухевич нелегально перебрався на Закарпаття, де разом з М. Колодзінським та З. Косариком організував Карпатську Січ – збройну силу новопосталої Карпатської України. Гітлер в ультимативній

Роман ШУХЕВИЧ

формі пропонував керівництву цієї держави без бою здатися на милість хортистської Угорщини, але українські вояки зустріли ворога зі зброєю в руках.

Роман Шухевич був безпосередньо причетний до Акту незалежности України 30 червня 1941-го року у Львові. Він – активний творець Української Повстанської Армії, а згодом став її головнокомандувачем.

Передбачаючи поразку фашистської Німеччини, Роман Шухевич готував ОУН і УПА до війни з найнебезпечнішим ворогом самостійної України – СРСР на чолі з Йосипом Сталіним. Він був ініціатором 1-ї конференції поневолених народів, що відбулася 21–22 листопада 1943 року.

Для захисту українців від сваволі польських збройних формувань Роман Шухевич створив окремий військовий округ, до складу якого увійшли території Лемківщини, Надсяння, Підляшшя і Холмщини. Туди були направлені відбірні упівські відділи чисельністю 2500 осіб.

Роман Шухевич був ініціатором створення Української Головної Визвольної Ради (УГВР) на чолі з полтавцем Кирилом Осьмаком, яка виконувала роль підпільного парламенту й уряду. Головою генерального секретаріату УГВР обрали Романа Шухевича.

Своє героїчне життя головнокомандувач УПА Роман Шухевич (він же генерал-хорунжий Тарас Чупринка) закінчив у селі Білогорща, що біля Львова, 5 березня 1950-го року, потрапивши в засідку, влаштовану енкаведистами.

Творці фільму про цю видатну людину майстерно і переконливо показали безмежну любов Романа Шухевича до свого народу, його вміння мислити масштабно, передбачати майбутні події. Він завжди твердо вірив у те, що українці здобудуть свою державу. Боротьбі за самостійну Україну Шухевич присвятив усе своє жертовне життя. З вірою у її велике майбуття він сміливо глянув в очі смерти.

Люди, котрі добре знали Романа Шухевича, характеризують його як високоосвічену людину, зокрема, він добре знав латину, польську, німецьку та інші мови. Інтелігент найвищої проби, віруючий, він не був мстивим, не терпів розхлябаности, марнослів'я, високо цінував діловитість, мужність, жертовність. Саме завдяки своєму духовному багатству Роман Шухевич міг об'єднати загони УПА у велику, дружну сім'ю.

На превеликий жаль, "п'ята колона" Росії продовжує і сьогодні паплюжити як воїнів УПА, так і її головнокомандувача, яких, схоже, нікому захистити на державному рівні. Тим більшого значення набувають фільми про таких людей, в яких, мов живі, постають наші славні герої. Їхній приклад допомагає долати бездуховність, яку насаджують вороги нашої нації.

ЖИТТЄПИС ПАТРІОТКИ

Анні Процюк, одній із засновниць Черкаської ОО КУН, виповнилося 80 років. Ось короткий життєпис її біографії.

Народилася Анна на Тернопіллі в Зборівському районі, у мальовничому селі Мшані у патріотичній родині незаможних селян.

У 1942 році вступила в юнацьку ОУН. Ходила на санітарні вишколи в сусіднє село. Пізніше пройшла вишкіл конспірації, далі – зв'язкової. До червня 1944 року проживала з родиною і виконувала доручення зв'язкової.

Наприкінці листопада 1944 року в селі стояв відділ УПА "Ворона". Аня зі своєю подругою – зв'язковою Ромою пішла подивитись на хлопців. Повернулися з трьома новими "друзями", які представилися вихідцями зі Східної України. Брату її, Миколі, якому тоді було 10 років, запам'яталися слова Ані: "Ми з вами розмовляли, ніби з більшовиками".

Наступного дня Аня пішла в підпілля, а на село – облава. З обшуком прийшли й до батьківської хати Ані. Дома були старший брат Іллярій, менший брат Микола та мама. Знайшли друкарську машинку, деяку підпільну літературу й почали тероризувати матір і молодшого брата.

Маму поставили в куток. Вона пригорнула до себе Миколку. Офіцер у білому кожусі і з пістолетом у руці розкинувся на ліжку і нахабно запитав:

– Скажи, откуда это у тебя, или я убью этого щенка!

А потім до Миколки:

– Скажи матери, пусть говорит, а то я сейчас ее убью и ты останешься без кормилицы.

Хлопчик злякався, мама як закам'яніла, а потім мовила: "Якщо мені Господь стільки відміряв, то я сьогодні помру".

Нічого не домігшись, енкаведисти позабирали все, що в хаті було найкращим, завантажили в машину і поїхали.

Пізно ввечері прийшов тато. Аж зчорнів з лиця, коли про все дізнався. Потім – чіткі розпорядження: дітей – до дідуся, що залишилось – сусідам (інструмент, худібку, картини, книги). Найнеобхідніше – з собою. З тих пір у хаті не жили: переховувались у селі.

Тоді Аня про це ще не знала, бо була на завданні. На старий Новий рік, у День Василя, тато з мамою привітали своїх батьків і дітей. Ненько не залишився святкувати у дідуся, сказавши, що інші справи в селах району, а мама залишилась.

Раптом, коли діти вже поснули, – стук у двері, вікна, аж посипалося скло: "Открывай!"

Забрали всіх у Зборів. Дорогою старший брат Іллярій утік. Маму кинули у Зборівську тюрму, де дуже тероризували. Згодом – вирок: "Заслання в Комі АРСР, у Вездене". Заслання – довічне.

Везли в товарняку місяць. Де довго стояли, то на один вагон давали два відра води й інколи гнилих оселедців. (Знали перевертні: голодні люди, якщо з'їдять хоч невеличкий шматок, захочуть пити. Це приводитиме до дизентерії і ...смерті). Коли люди почали протестувати і вимагати з'явитись начальнику потягу, то покруч, прийшовши, мовив: "Мы вас везем не для того, чтобы вы там жили, а для того, чтобы вы там подохли. Еще вопросы будут?!"

На кожній зупинці охоронці відчиняли двері і запитували:

– Мертвяки есть?

– Нет!

– Тогда два ведра – и за водой.

Ось оголосили: "Станция Вездено. Коми АССР". Вийшли. Від станції три кілометри пішки. Від свіжого повітря й голоду паморочилась голова. Дехто, вдихнувши його, не встигав і слова сказати: душа його відлітала в інші світи.

Підійшли до бараків. Заходимо. З обох боків – двоярусні нари. Ні соломи (а про матраци, подушки, ковдри – й мови не було!), ні грубки. Посередині – дві маленькі залізні пічки. Туалет – метрів за 30 від бараку. Для всіх один: і для чоловіків, і для жінок, і для дітей.

Коли Миколка з мамою підійшли до бараку, то перед дверима поставили два стільці і почали всіх стригти на "нульку". А мама запротестувала: у неї були дві великих коси нижче пояса. Тоді два наглядаючі скрутили їй руки, ноги і тримали, але постригти її на "нульку" не вдалося: лише відрізали дві коси.

Ось так сільська неосвічена жінка (за плечима – лише два класи народної школи) виступила проти каральної машини. Той протест – крик душі – був проти усієї системи – тої репресивної машини, яка так нівечила людську гідність, а потім диявольським методом пекельних умов знищувала людину.

На пункті пересилки у Збаражі дозволялось взяти з собою 50 кг найнеобхіднішого. Але хіба 10-літня дитина донесе 50 кг?

Застилали рядном нари, та й спали, у чому стояли, притулившись один до одного.

У бараці навіть щури бігали. На день давали 900 г хліба, хто працював, і 2 рази – баланду: щось схоже на суп, але без картоплі і зажарки. Інколи у такому супі плавала суха картопля, деколи – гриби з черв'яками. Дітям – 400 г хліба, престарілим – 300 г хліба – і більш нічого. І отримувати все це слід було за карточками, які треба було викупити за копійки, що заробляли батьки.

Навесні – епідемія дизентерії. Нікого не лікували й ніякої допомоги не надавали. Люди вмирали.

З перших хвилин прибуття у Вездено мама виношувала думку про втечу. І це їй вдалося. У грудні 1946 року вона повернулася додому. Тоді дізналася, що й тата зловили і дали 10 років тюрми суворого режиму. Звільнився він лише після смерті Сталіна.

Аня ж працювала й далі у підпіллі зв'язковою. Їй дуже хотілося вчитися. У 1947 році під чужим прізвищем вона легалізувалася і навчалася у Львові в кооперативній школі (нині – Львівський кооперативний коледж) на бухгалтерському відділенні. Але знайшовся іуда. ...Ані дали 25 років тюрми. Зловили Іллярія, і в 1949 році дали йому 10 років тюрми. Вислідили і Миколу з мамою у 1950 році. Оскільки Миколка був неповнолітній, то відправили його у ФЗО – у Дніпропетровськ, а мамі дали 10 років тюрми.

Вже після смерті Сталіна, у 1956 році, всі звільнились: і тато, і мама, і Миколка, й Іллярій. Аня Кривоніс з 1947 до 1956 року була в таборі політв'язнів в Комі АРСР, у м. Інті. Коли в 1956 р. приїхала до неї вся родина, Аня вже працювала на будівництві шахт.

Після смерті Сталіна одних звільняли "по малолєтці", а дорослих "по двох третинах". Анна відсиділа 1/3, її звільнили, але залишили на безтермінове заслання на будівництві шахт. Там Аня вийшла заміж за політв'язня Тимофія Процюка. У 1959 р. у них народився син Мирослав.

На початку 60-х років з усіх репресованих зняли заслання, але на Західній Україні їх не прописували. Отже, дорога до рідних місць була закритою. Коли Аня звернулася до Голови Президії Верховної Ради СРСР Підгорного, то отримала відповідь: "Вас пропишут в любой области Восточной Украины".

Оскільки Черкаський край знаменитий духом національно-патріотичного визволення, то й приїхали до Черкас у 1969 році.

Нині Анна живе у родині сина.

Черкаська обласна організація КУН пишається тим, що Ви як довголітній член Конгресу Українських Націоналістів доклали багато сил для розбудови нашої партії, зустрічались із засновницею і першою Головою Конгресу славної пам'яті Славою Стецько.

Своєю працею Ви досягли Божого благословення.

Хай невичерпне джерело сили, енергії та духу щедро живить Вас ще довгі роки для звершення усіх Ваших гарних починань.

Любов ГАФІНОВА,
голова ЧОО КУН,
м. Черкаси.

Наші корпункти

			Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34	Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
						Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03	Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85	Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95	Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63	Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90	Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45	Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113	Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053	Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55	Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЩО ДЕНЬ ПРИЙДЕШНІЙ НАМ ГОТУЄ?

Міністр транспорту і зв'язку Йосип Вінський

Спочатку Вінський висувався на посаду віце-прем'єра з регіонального розвитку з доволі аморфним колом повноважень. Зрештою, він відбив собі ресурсне міністерство. Вінський отримав Мінтранс після того, як з цієї посади відкликали кандидатуру Таріела Васадзе. Начебто Тимошенко поставила йому умову передати бізнес надійним людям, а самому зосередитися на державній службі. Васадзе зрозумів, що не зможе відмовитися від автомобільного дітища, але вирішив не розпилювати увагу, і, зрештою, взяв самовідвід.

Міністр охорони навколишнього природного середовища Георгій Філіпчук

Тимошенко, призначивши Філіпчука, прагнула поставити людину, незалежну від своїх же внутрішніх олігархів. Філіпчук у 1990-х був одним з губернаторів, призначених за квотою Народного Руху – він очолював Чернівецьку область. Однак пізніше Філіпчук приєднався до проекту Народний Рух України за єдність – сателіта СДПУ(о), створеного на початку "Тонгадзегейта" для відтягування електорату від Ющенка. Філіпчук разом з одіозним Богданом Бойком був співголовою цієї маргінальної партії.

Міністр фінансів Віктор Пинзеник

Два роки тому він не наважився зробити вибір на користь Тимошенко, коли вона кликала його у свій виборчий список – умовою цього була відставка Пинзеника з Мінфіну в уряді Єханурова. Однак зараз Пинзеник, один з найдавніших соратників Ющенка, не вагаючись, перейшов до БЮТ.

Міністр економіки Богдан Данилишин

Ця людина майже двадцять років працює у Раді з вивчення продуктивних сил Академії наук, де пройшла шлях від аспіранта до голови. Базова освіта нового міністра економіки виглядає дивно для цієї посади – природничий факультет Тернопільського педагогічного інституту за спеціальністю "географія з додатковою спеціальністю біологія". У атестаті професора Данилишина вказана спеціальність "економіка природокористування і охорони навколишнього середовища". Богдан Данилишин – креатура Віталія Гайдука. Співвласник "Індустріального союзу Донбасу", після конфлікту з Ющенком і відставки з РНБОУ, зараз входить у число найбільш авторитетних для Тимошенко радників і партнерів.

Міністр праці і соціальної політики Людмила Денісова

Свою трудову біографію Денісова починала як вихователька у яслах. Отримавши економічну і правову освіту, була начальником кримського Пенсійного фонду, міністром економіки та фінансів Криму. Після відставки Денісова очолювала наглядову раду корпорації "Гуматекс", яка займається випуском технологічних тканин. Денісова, зокрема, запам'яталася Тимошенко тим, що нестандартно підійшла до агітації за БЮТ – у 2006-му кримський штаб започаткував програму перерахунку пенсій населенню.

Міністр палива та енергетики Юрій Продан

Зближення Тимошенко з цим міністром відбулося ще коли вона була віце-прем'єром з питань ПЕК, а Продан очолював державне підприємство "Енергоринок". На відміну від інших чиновників, він не протидіяв Тимошенко, а реалізовував її програму боротьби з бартером. Вдруге їхні шляхи перетнулися, коли у попередньому уряді Тимошенко Продан став першим заступником Івана Плачкова – міністра палива та енергетики. Після того, як у 2007 році Олександра Турчинова призначили першим заступником секретаря Ради нацбезпеки, Продан перейшов працювати до РНБОУ на посаду заступника з питань енергетики.

Міністр вугільної промисловості Віктор Полтавець

Підбираючи кандидатуру на цю посаду, Тимошенко намагалася знайти людину, не пов'язану з донецькими, аби не стати жертвою саботажу. Так з'явилося прізвище Полтавця, який в 1990-х керував "Луганськвугіллям" та був першим міністром вугільної промисловості України.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Міністр промислової політики Володимир Новицький

Як в уряді спливла кандидатура Новицького, залишається загадкою і для самих депутатів від блоку Тимошенко. Останній рік Новицький працював заступником міністра з хімічної промисловості, коли Міністерство промполітики очолював Анатолій Головко – близький соратник російського бізнесмена Костянтина Григоришина.

Міністр Кабінету Міністрів Петро Крупко

Він працював на аналогічній посаді в уряді Тимошенко. За розповідями очевидців, сталося це волею випадку – тоді, після Помаранчевої революції, з секретаріату Кабміну масово розбіглися члени команди Януковича. А Крупко, який прийшов працювати у великий сірий будинок, коли ще це все називалося Радою міністрів УРСР, залишився. І саме він зустрічав Тимошенко з букетом білих троянд, коли вона вперше приїхала на роботу до уряду в лютому 2005 року. Тимошенко зробила його міністром Кабміну, а для надійності першим заступником до Крупка приставила колишнього голову правління "ЄЕСУ" Євгена Шаго.

УРЯД ТИМОШЕНКО. КВОТА БАНКОВОЇ/НУНС

Віце-прем'єр Іван Васюник

Вплив Івана Васюника почав стрімко падати восени 2006 року, після приходу в Секретаріат Президента команди Віктора Балоги та Арсенія Яценюка. Під час останніх парламентських виборів Васюник був заступником голови виборчого штабу НУНС. Саме його департамент відповідав за стратегію кампанії та діяв у тісному зв'язку з американськими політтехнологами. Однак заокеанські радники продукували відверту халтуру на кшталт гасла про зняття депутатської недоторканності. Це відбилося на невтішних результатах НУНС. Відчуваючи, що він є зайвим на Банковій, Васюник вирішив перейти на роботу до уряду. Останні півтора місяці він відійшов від справ у Секретаріаті, перебуваючи чи то на лікарняному, чи то у відпустці.

Міністр освіти і науки Іван Вакарчук

Навколо цієї посади відбувалися "бої" на засіданні фракції НУНС. Депутати постали проти того, що міністра за їхньою квотою вніс секретаріат Президента – можливо, якби цією кандидатурою не став Василь Кремень, то реакція була б інша. Однак Кремень з його історією роботи в першому уряді Януковича став викликом для нашоукраїнців. Навіть попри те, що зараз Кременя запропонував сам Ющенко, який згадав про їхнє спільне минуле – роботу в Кабміні у 2000-2001 роках. Фракція висувала на посаду міністра В'ячеслава Брюховецького, але він взяв самовідвід. Наступним за ним фаворитом був Іван Вакарчук, кандидатура якого також давно обговорювалася. Фракція хотіла показати характер Ющенку. І Банкова погодилася відкликати Кременя.

Міністр культури і туризму Василь Вовкун

Василь Вовкун був ще претендентом в перший Кабмін Юлії Тимошенко, однак його випередила Оксана Білозір. Прізвище Вовкуна регулярно спливало у контексті міністерської посади, тому рішення Ющенка висунути його в уряд навіть не обговорювалося на політраді НУНС – всі його сприйняли як закономірність.

Міністр оборони Юрій Єхануров

Юрій Єхануров має стати прототипом Петра Порошенка в новій владі – йому відведено роль головного ідеологічного і політичного опонента Тимошенко, який має тримати новий уряд у фарватері Президента. Сам Єхануров до дня, коли Ющенко висунув його в міністри, навіть не підозрював про те, що керуватиме військовим відомством. Після відставки з посади прем'єра очікувалося, що Ющенко зробить його секретарем Ради нацбезпеки, однак Єхануров так і не дочекався указу. Але водночас Ющенко нажив ворога в особі Анатолія Гриценка, який також не дочекався від нього жодних пояснень своєї відставки.

Міністр охорони здоров'я Василь Князевич

Василь Князевич є дядьком депутата Руслана Князевича по батьківській лінії. Однак молодий нашоукраїнець точно не міг вплинути на призначення свого родича. Князевич-старший був запропонований самим Ющенком, оскільки він з ним часто стикається з питань здоров'я глави держави. Василь Князевич керує групою лікарів, які здійснюють медичний догляд за Ющенком.

Міністр регіонального розвитку і будівництва Василь Куйбіда

Колишній мер Львова Василь Куйбіда розглядався як претендент ще до виборів, коли Борис Тарасюк озвучив претензії Руху на це міністерство. Призначення Куйбіди мало стати заспокійливим для Тарасюка, який поступово дрейфує у бік Тимошенко і з кожним новим інтерв'ю отримує статус головного критика Віктора Балоги.

Міністр з питань житлово-комунального господарства Олексій Кучеренко

В останні роки існування Радянського Союзу Кучеренко був директором комп'ютерного клубу. Його життя стрімко пішло вгору після того, як він став учасником бізнес-холдингу Ігоря Бакая. Кучеренко навіть обіймав у "Інтергазі" до певної міри абсурдну посаду – "голова ради директорів за сумісництвом". Бізнесмен почав марити державною службою ще в 2000 році, коли вмовляв всесильного тоді Олександра Волкова зробити його губернатором Запорізької области.

Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко

Юрій Луценко є, напевно, найбільш публічним і скандальним членом нового уряду, тому переповідати його шлях до цього крісла немає сенсу. Луценко зміг відстояти претензії на Міністерство внутрішніх справ, хоча раніше планувалося, що цю посаду він посяде разом з кріслом силового віце-прем'єра, ставши прототипом Олександра Кузьмука в новому уряді. Появу Луценка у ніч виборів з букетом троянд в штабі БЮТ секретаріат президента сприйняв як зраду. За останні місяці його стосунки з Банковою значно погіршилися. Посада головного міліціонера стала готівковою монетою розрахунку з "Народною самообороною", яка на виборах вступила в блок з "Нашою Україною".

Міністр аграрної політики Юрій Мельник

Юрій Мельник є креатурою керівника ДУСі Ігоря Тарасюка, який має стосунок до курячого бізнесу "Нашої Ряби" та компанії "Миронівський хлібопродукт". Своя людина у цьому міністерстві, вочевидь, є дуже потрібною для Тарасюка. Принаймні, до попереднього уряду Януковича він влаштував Мельника взагалі... за квотою комуністів. Хоча Тарасюк і його підопічний тривалий час були (а може, і зараз залишаються) членами Української народної партії, однак УНП зараз відмовилася висувати Мельника в міністри за своєю квотою. За словами Юрія Костенка, вони пропонували на цю посаду Миколу Кучера – однак їхня кандидатура була відхилена.

Міністр з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи Володимир Шандра

Ще одне призначення, нав'язане Секретаріатом Президента. Оскільки попереднім місцем роботи Віктора Балоги був МНС, то апріорі вважалося, що кандидатуру на цю посаду визначатиме він. Шандра є нечужою людиною для сім'ї Президента: дружина міністра – двоюрідна сестра Олексія Хахльова, чоловіка Віталіни Ющенко. Водночас Шандра не має впливу всередині партії "Наша Україна" – на двох останніх виборах він не включався до прохідної частини, а Хахльова з'їзд НСНУ навесні 2007 року взагалі відмовився вставити до списку.

Міністр закордонних справ Володимир Огризко

Історична справедливість стосовно цієї людини взяла гору. Після відставки взимку 2007 року Тарасюк рекомендував Ющенку призначити новим міністром саме Огризка – свого давнього товариша. Однак антикризова коаліція двічі провалювала цю кандидатуру. Огризка вони вважали ще більш прозахідним політиком, ніж його попередника. Наприкінці 1990-х Огризко три роки очолював службу зовнішньої політики в адміністрації Кучми. А його відставку пояснюють тим, що Огризко не зміг чи не захотів забезпечити тодішньому президенту потрібний результат на закордонних дільницях під час виборів-1999. Після цього Огризко поїхав на п'ять років послом до Австрії.

Міністр юстиції Микола Оніщук

Свою правильну ставку Оніщук зробив навесні 2007 року, коли члени Партії промисловців і підприємців на чолі з Анатолієм Кінахом вливалися до антикризової коаліції. Тільки Оніщук разом зі своїм товаришем Станіславом Довгим (батьком секретаря Київради) не пішли на цей крок. Янукович переманював Оніщука портфелем міністра із зв'язків з Верховною Радою, що по суті є церемоніальною посадою. Оніщук відмовився – але вже тоді між рядків читалася його амбіція очолити Мін'юст. Зрештою, Оніщук свого домігся. Хоча фракція "Наша Україна – Народна самооборона" сприйняла його кандидатуру як черговий прояв тиску з Банкової: він був заступником Балоги, коли той очолював штаб НУНС на виборах-2007.

Міністр у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко

Юрій Павленко повертається на посаду, яку він обіймав в урядах Тимошенко і Єханурова. Спочатку також планувалося, що він стане віце-прем'єром з аналогічним профілем відповідальності, але склалося інакше. Загалом з Юрія Павленка можна писати енциклопедію родинних зв'язків у політиці. По-перше, сестра Павленка одружена з іншим депутатом від "Нашої України" Русланом Князевичем. По-друге, тесть Павленка Віктор Євсеєв – давній соратник Президента, ще коли очолював фізкультурно-оздоровчий комплекс Нацбанку. За це Євсеєв у тусовці отримав нік "банщик Ющенка". Зараз він – заступник керівника Державного управління справами. По-третє, дружина Юрія Павленка працює в Секретаріаті Президента, а кумою цього подружжя є Катерина Ющенко. І, по-четверте, двоюрідна сестра Павленка – співачка Марійка Бурмака, творчість якої особливо цінують в помаранчевих колах. Вона є незмінним фронтменом (чи скоріше фронтвумен) корпоративних вечірок "Нашої України".

Спорідненість серед членів "Нашої України" перетворилася вже на синдром, жертвами якого стають навіть позитивні за своєю суттю герої. Навіть неуважному глядачеві видно, що уряд Тимошенко складається з двох частин. І якщо квота БЮТ має всі ознаки виборчого штабу на президентську кампанію-2010, то нашоукраїнська частина нагадує одну велику родину, з членів якої ніхто нікуди не поспішає.

Сергій ЛЕЩЕНКО,
"Українська правда"

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Марта РИМАР

ГЕТЬ МОСКОВСЬКИХ ПОПІВ

із національної святині

Протягом останніх місяців Лавру, це благодатне для кожного українського серця місце московська церква перетворила на суцільний будмайданчик. На священних землях Лаври замість пам'яток українського зодчества зводяться "хатинки" підвищеної комфортности для московських агентів у рясах. І що ж наша влада? Ховає голову в пісок (у кращому випадку). Політичні партії воліють не помічати, як руйнують найбільшу святиню українського православ'я. Український народ – мовчить, бо благоденствує?

Над печерами, де покояться мощі святих християнських подвижників землі української, навис дамоклів меч московського хамства. Нещодавно внаслідок бурових робіт була буквально продирявлена крипта, де покояться останки "Батиєм убієнних". Фахівці стверджують: ще рік-два – і ми втратимо знамениті лаврські печери. За словами генерального директора Національного історико-культурного заповідника Києво-Печерська Лавра Сергія Кролевця, протягом отанніх семи років внаслідок невиправданих і незаконних будівельних робіт з території Києво-Печерської Лаври знято та вивезено грунту більше, ніж за всі попередні 100 років. Під виглядом захисту від сповзання грунту, за бюджетні кошти (близько 25 мільйонів з кишень українців-платників податків за три роки) провадиться планомірна руйнація української святині. З 66 об'єктів Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника, що були (вимушено або насильницьки) передані в оперативне управління церкві Московського патріархату, – більше половини – перебудовані або збудовані заново. Новобуд у жодному разі не може бути пам'яткою архітектури. На грунтах, які й без того схильні до сповзання, монахи ведуть невіглаську господарську діяльність: садять грядки з часником-цибулею, знищили старий садок, а натомість викопали близько 300 ям під дерева, в яких під час дощів накопичується вода і, просочуючись до печер, руйнує їх. Вологість, за словами фахівців, у печерах підвищується неприпустимо стрімко, що створює величезну загрозу самому існуванню печер.

Києво-Печерська Лавра в Україні є одним з порівняно небагатьох культурницьких об'єктів, що знаходяться у переліку всесвітньої культурної спадщини ЮНЕСКО, а отже, – належать до світової скарбниці, суворо охороняти яку повинна кожна держава, на території якої знаходиться та чи інша пам'ятка. Такі зобов'язання взяла на себе й Україна. Щоправда, не врахувавши двох чинників: антидержавної діяльности чиновників від культури на кшталт Табачника чи голови Держслужби з питань національної культурної спадщини М. Кучерука, які роздають народні гроші і дозволи на передачу Московській церкві українських пам'яток, а також – відверто антиукраїнської діяльности засланих козачків і манкуртів, що отаборилися в УПЦ МП на території Києво-Печерської Лаври та руйнують її, як можуть. Дійшло до того, що монастир УПЦ МП вже починають називати "монастирем підвищеної комфортности". Ще б пак. Там є все – комфортабельні "келії", бензозаправка для шикарних авто, планується спорудити ще один ресторан і готель "для бідних православних паломників". Не здивуємося, якщо довідаємося про сауни і масажні кабінети з монашками-масажистками. Нонсенс: новим Законом України "Про охорону культурної спадщини" заповідники (а значить і Національний Києво-Печерський) усунуто від процесу надання дозволів і погоджень на проектування і будівництво, реставрацію, ремонт, землевідведення на своїх територіях та в охоронних зонах. Відтак московські попи роблять з Лаврою, що заманеться. А Заповідник із запізненням дізнається про порушення природоохоронного законодавства.

Назагал, якщо торкнутися історії взаємин Московського монастиря на території Києво-Печерської Лаври та Національного заповідника, то стикаєшся з суперабсурдами, які не вкладаються в жодну нормальну людську логіку. Уявіть собі: Заповідникові належить територія, де міститься монастир УПЦ МП, себто московські попи просто гості (щоправда, з великими і нахабними апетитами, котрі час від часу живляться чиновницьким потуранням "п'ятої колони" у владі) на території Києво-Печерської Лаври. За наявности сильної політичної волі української влади церкву Московського патріархату можна (і давно потрібно) "попросити" з території української святині. А, кажучи без евфемізмів, – витурити. І тому, що цього досі не сталося, московські гості завдячують надмірній толерантності українського народу та зманкуртизованості владної верхівки.

Дякуючи Богові, є люди, яким болить те, що відбувається з Києво-Печерською Лаврою. За ініціативи Заповідника нещодавно була утворена Міжвідомча незалежна експертна група, яка береться грунтовно вивчити стан справ та подати пропозиції щодо введення проблеми до правового поля. Йде мова також про те, щоб на найвищому державному рівні розглянути та затвердити Концепцію розвитку (а такої – абсурд! – досі не існує) Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника, що має стати основою Генерального плану (якого теж немає). У складі комісії – Р. Іванченко – член Національної комісії України у справах ЮНЕСКО, О. Биструшкін – керівник Державної служби гуманітарної політики та з питань збереження національного культурного надбання Секретаріату Президента України, Я. Діхтяр, перший заступник голови Держслужби з питань національної культурної спадщини Міністерства культури і туризму України та інші впливові особи.

Нещодавно, під час пресконференції, журналістам був наданий проект Концепції розвитку Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника та принципів співіснування з релігійними організаціями в його межах. У цьому документі, до речі, є пункт про перегляд доцільности перебування на території Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника юридичних осіб згідно з додатками, та відселення установ і закладів, діяльність яких не пов'язана з виконанням статутних завдань і чиє перебування на цій території не є обгрунтованим. Окрім того, у проекті Концепції йдеться про розробку нового Генплану Заповідника та включення до музейного об'єднання низки музеїв, які й так давно перебувають на цій території.

Зрозуміло одне: якщо патріотичні сили залишать поза увагою факт руйнування української святині московськими попами, – нація ніколи цього не пробачить.

Хочете незабутніх вражень – відвідайте Лаврські печери, подивіться, яка будівельна вакханалія твориться навкруги – і зрозумієте: московських попів звідти треба гнати! Або ж – буде запізно.

Галина РУДЕНКО

ГОДІ МОВЧАТИ!

ЧАС ВКАЗАТИ НА ДВЕРІ МОСКОВСЬКІЙ ЦЕРКВІ!

"Не судіть і не судимі будете" – ця біблійна заповідь постійно виринає у свідомості, коли згадую прикрий випадок, що трапився зі мною у Почаївській Лаврі. Склалося враження, що тамтешні служителі користуються персонально-привілейованими, а не біблійними заповідями.

Сталося так, що поїхала я до Почаївської Лаври з Трускавця разом з прочанами саме у день пам'яти моєї сестри Зіни під Старий Новий рік. Думала, замовлю поминальну службу за неї та всіх померлих родичів, помолюся у святому місці, поставлю свічки. Та не так сталося, як гадалося.

Приїхали. Екскурсоводи повели нас по всіх церквах, визначних місцях, відстояли службу, помолилися. Далі я вирішила замовити службу "За упокій" своїх померлих родичів. Подаю списки з іменами покійних, з'ясовую, скільки це коштує. І раптом, почувши мою українську мову, служитель запитує мене загальноприйнятою там російською мовою:

– А откуда вы?

– З Києва – відповідаю.

Він здивовано підняв брови:

– В Киеве по-украински уже не говорят.

І – шквал запитань:

– А в какую церковь вы ходите? Небось, в Святого Михаила-Архангела или во Владимирский собор к Филарету?

– Ходжу в усі православні церкви, які бачу під час своїх поїздок. А в Києві в ці собори – обов'язково. А чим Філарет вам не до вподоби?

– Так вы еретичка, раскольница! И Филарет ваш раскольник. Он самозванец и его церковь не канонична. Свечку еще можете поставить, а службу править не буду, – сказав презирливо.

– Свічки я вже й сама поставила, – відповідаю. – Але якщо вам не до вподоби моя рідна українська мова на українській землі, то чим завинили мої православні родичі, – запитую. – Отче, Ви – лише посередник між нами і Богом, а Бог – один, і не розділяє людей за мовами.

– А по какому обряду они все были похоронены? – раптом прискіпливо запитав він.

– Звісно, за православним, весь мій рід православний, – відповідаю.

– Нет, не буду править службу, – остаточно вирішує він.

Пішла я ні з чим. А тут ще й черга утворилася: люди чули мій діалог зі священиком і, щоб догодити, почали звертатися до служителя російською мовою, а дехто – на сердюччиному діалекті "общепонятного язика" .

Прикро було за земляків. Важко передати ту гіркоту, образу, обурення від того, які кадебістські методи впливу на душі віруючих обрала церква Московського патріархату в Україні.

Мої прикрі пригоди на тому не закінчилися. Пішла до крамнички з сувенірами, що на подвір'ї монастиря. Переді мною там купував хрестики якийсь чоловік. Звернувся до продавця-монаха:

– А чи справді ці хрестики срібні? Бо жінка наказала привезти зі святого монастиря хрестики на всю родину.

Почувши українську мову, продавець-монах почав сипати подібними запитаннями:

– А в какую церковь ходите? Наверное, туда, где правят службу на украинском языке?

– Так-таки ж у свою рідну церкву, у своєму селі ходжу, – відповідає чоловік. – Там народився, хрестився, женився й помирати там буду.

– Неправильно вы все делаете. Надо идти в русскую церковь, где правят на церковном, старославянском языке. Это единственная каноническая церковь, законная. А вы ходите в незаконную церковь, грешите, – повчає монах.

– Так російська церква за 70 верст від нас. Як я до неї добиратися буду? А своя, рідна, поруч, – відповідає чоловік. І тут-таки, хитро примруживши очі, запитує:

– Так, виходить, я тепер грішний, що в українську церкву ходжу? І що, хрестики ці я вже не маю права купувати і носити?

І ось тут моя збентежена душа не змогла витримати повторної наруги над людиною і вірою: запропонувала незнайомцеві розповісти, як розуміти "канонічність" церков. Горе-продавець одразу ж переключився на мене:

– А вы кто будете?

– Журналіст, – відповідаю, виходячи з незнайомцем із крамниці.

Почувши це, продавець навздогін надіслав мені почергово чотири книги, випущених видавництвом Московського патріархату.

Сумлінно прочитавши їх усі, я дізналася, що "єдина мова, якою повинна правитися служба у православних церквах, – російська або старослов'янська. До того ж, Біблією, перекладеною на українську мову, користуватися не можна, бо переклад неправильний, не канонізований Москвою. А от Біблія, перекладена на російську мову, – цілком канонічна, законна, правильна, Синодом затверджена". Але все це бездоказово. Автори не переймаються посиланнями на якісь закони, факти чи приклади.

Ця історія, на жаль, мала продовження, коли поверталися автобусом додому. Виявляється, моя подруга – поетеса Л. Паниченко – мала таке ж зіткнення із московськими церковнослужителями, як і я та незнайомець, і на тому ж таки мовному ґрунті. І лише тоді, коли вона у відповідь на горе-агітацію проти рідної мови і української церкви заявила, що краще в секту піде, а не до російської церкви, монах-продавець трохи відступився. Особливо, коли дізнався, що вона – письменниця: теж почав їй дарувати книги того ж ґатунку, що й мені.

Як бачимо, "п'ята колона" (на цей раз духовна) – не дрімає. Не дрімала вона і протягом усіх років української незалежности. Пригадайте, як 2004 року високі ієрархи Московського патріархату агітували за Януковича. Не соромилися навіть приплести сюди Святе Ім'я Божої Матері. А які хресні ходи влаштовували навколо Києво-Печерської Лаври із портретами Януковича, іконами та хоругвами! І таких прикладів зомбування людей можна навести безліч.

Що найбільше вражає – то це настирлива агресивність дій церковників Московського патріархату в Україні. Однак постають запитання: на кого розрахований цей прямолінійний примітив, зверхність, брутальність подібної агітації? Невже вони очікують на успіх?

Хто дав право служителям Російської церкви або ж її васала – УПЦ Московського патріархату – зухвало і підступно поводитись на чужій їм землі, яку вони ненавидять і навіть не приховують цього?

Київ

ПАНОПТИКУМ

ШУФРИЧ ЯК ДЗЕРКАЛО СОВКОВОЇ ПЛУТОКРАТІЇ

Хто гріє руки на контрабанді і хто в одвіті за злочинну безвідповідальність колишніх горе-міністрів уряду Януковича?

Перебуваючи після керченської катастрофи у Криму та Севастополі, тепер уже колишній міністр з питань надзвичайних ситуацій регіонал Нестор Шуфрич на всіх нарадах і виступах перед представниками ЗМІ не втомлювався виспівувати дифірамби на адресу керівництва Севастополя та Кримської автономії, котре майже стовідсотково представлено членами ПР. Яких тільки заслуг він їм не приписував! Наприклад, що своїм оперативним управлінням пом'якшили удар стихії і вжили належних заходів з усунення наслідків урагану. Ну хоч ордени давай чиновникам та апаратникам!

Юрій ТИМОЩУК

І це у той час, коли майже половина севастопольців сиділа у своїх квартирах хто без води і електрики, хто без опалювання, а хто без усього комплексу комунальних послуг. А першопричиною руйнації побутової інфраструктури, каліцтва та загибелі громадян стали не ураган та злива, а високі дерева, котрі міському та районним керівництвам слід було давно знести чи обрізати крони і цим самим послабити руйнівний вплив стихії. Та саме цих заходів ними не було вжито.

Через те мешканці Севастополя постраждали від дерев, що падали на повітряні електромережі, на людей, автомобілі, будинки, перекриваючи при цьому транспортні магістралі.

Саме про безпорадність та благодушність органів місцевого самоврядування і треба було б говорити міністру. Але кланова солідарність примусила його замовчувати ці факти, аби не виставляти напоказ нездатність регіоналів, соціалістів і комуністів належним чином здійснювати керівництво на всіх рівнях державної влади.

Замість того, щоб розсипатися бісером перед місцевими чиновниками, міністру Шуфричу належало б пояснити, чому не врятували екіпажі двох іноземних суден, що затонули на траверзі Севастополя і недалеко від нього.

Лише двом морякам вдалося самотужки доплисти до берега, де їх підібрали місцеві жителі. Проте Шуфрич, не моргнувши оком, постійно заявляв, що це його служба врятувала цих моряків.

Свідоме намагання Шуфрича увести людей в оману, замовчування справжньої небезпеки, його зухвале навішування локшини на вуха громадян викликало у них обурення і масу проблемних запитань.

Наприклад, чому говорив неправду пан міністр Шуфрич, коли запевняв через телебачення, радіо та пресу у тому, що на затонулих російських транспортних суднах "Ковель" і "Нахічевань", які завантажені сіркою, всі контейнери та трюми загерметизовані, і немає жодної загрози екологічного забруднення? І витік мазуту, запевняв міністр, на затонулому російському танкері теж незначний. А після його від'їзду ми дізнаємося, що в Керченську протоку вже витекло більше двох тисяч тонн (!) сірки і півтори тисячи тонн мазуту. Спливло на поверхню і дизельне пальне. Велетенський шлейф з отруйного коктейлю рухається вже в Чорному морі вздовж узбережжя Криму. Загинуло близько сорока тисяч перелітних птахів. Незабаром наслідки катастрофи почнуть відчувати і люди.

Треба відзначити, що пан Шуфрич – досвідчений окозамилювач і плутократ. Згадаймо, як сміливо і впевнено він доповів Президентові, що пожежа в Запорізькій області, яка лютувала майже тиждень, ліквідована. Але згодом, пролітаючи над цією зоною, Президент, помітивши вогонь, змушений був повернути літак, а після приземлення організовувати гасіння пожежі і самому в цій акції брати участь, бо пан міністр рвонув до Києва.

То після цього самовпевнений Шуфрич на всю Україну по телебаченню заявив, глузуючи, що він внесе Віктора Ющенка у список на відзначення грамотою. Хіба це гідна поведінка міністра?

Мал. Володимира АДАМОВИЧА

Продовжуючи тему урядового окозамилювання, варто зазначити, що мешканці Криму і Севастополя обурені тим, що і Шуфрич, і прибулий йому на підмогу соціаліст міністр транспорту Микола Рудьковський так і не дали відповіді на запитання, чому капітани затонулих та тих, котрі сіли на мілину, суден не виконали вимоги морської адміністрації Керченського порту і не зайшли в безпечну акваторію. Ми так і не знаємо, хто є власником аварійних суден, ким і кому доставлялись небезпечні речовини. Мазут, вірогідно, призначався бойовим кораблям Чорноморського флоту РФ, дислокованим у Криму.

На жаль, офіційні особи, урядовці Шуфрич та Рудьковський, свідомо утаємничили інформацію про масштаби і можливі наслідки керченської катастрофи. Вони зухвало, з викликом забавляли громадян колисанками про героїчні дії рятувальників. Тільки не пояснили, чому ж біля самого берега загинуло стільки моряків і сталася екологічна катастрофа довкола українського острова Тузла, якщо так героїчно і професійно діяли підлеглі міністрів Шуфрича та Рудьковського?

Але тут не треба бути фахівцем високого класу, щоб здогадатися, що капітани шістьох суден, котрі сіли на мілину, і чотирьох, затонулих від шторму, не заховались у керченському порту через те, що на борту мали контрабандний вантаж, про що мусили були б повідомити у декларації. Однак судновласники заборонили їм це робити. У нас же досі немає належного державного кордону з Росією, як по суходолу, так і в акваторії Керченської протоки. Тому контрабанда йде безконтрольно. Головні причини екологічної катастрофи – безкордоння і безкарне свавілля тіньового бізнесу.

Залишається незрозумілим і той факт, що аж шість суден сіло на мілину. Виходить, не горіли маяки. А між тим, російський уряд ще 10 років тому доповів у міжнародні судноплавні інституції, що він здав узбережжя біля берегів України під відповідальність її уряду. Та, враховуючи ту обставину, що іноземні судна і багато людей з їхніх екіпажів загинули в районі відповідальності нашої держави за безпеку судноплавства, то і вимогу про відшкодування збитків, згідно з нормами Міжнародного морського права, вірогідно, буде спрямовано саме до неї. І ніхто не згадуватиме, що маяки та навігаційна інфраструктура насильницьки, незаконно перебувають у користуванні російського військового флоту. Хоча є рішення судів, котрими ті зобов'язали військовиків передати навігаційно-гідрографічну систему Україні. На жаль, проросійський уряд Януковича так і не вжив заходів для повернення маяків під своє оперативне управління. І що їм до того, що Україні, як і за невідомо ким збитий літак у наших територіальних водах, нарахують сотні мільйонів компенсації за збитки. Адже кошти будуть взяті не з банківських рахунків наших мільйонерів-урядовців. Вони будуть стягнуті з українського народу.

А підстави для такого позову є. Бо лише на одне запитання колишнім міністрам Шуфричу та Рудьковському про те, що вони конкретно зробили і яких заходів вживали для надання допомоги суднам та їхнім екіпажам, що потерпали від урагану у зоні їхньої відповідальності, нічого буде сказати, оскільки нічого не було зроблено.

Для порівняння того, хто і як діяв під час і після негоди, варто зазначити, що у складі Військово-Морських Сил України сотні кораблів, суден та різних плавзасобів. Проте жодне з них не зазнало бодай найменших ушкоджень і ніхто з особового складу не отримав і подряпини – командування вжило необхідних заходів і постійно тримало ситуацію під контролем у всіх пунктах базування сил флоту. Отже, як керівництво ставилося до своїх обов'язків, такий і маємо результат.

Скоріше, ці два горе-екс-міністри ще не усвідомлюють до кінця тих наслідків, котрі можуть настати слідом за катастрофою у Керченській протоці. Мабуть, через таку короткозорість вони замість того, щоб доводити людям та керівництву дійсну правду про ту чи іншу надзвичайну подію та її наслідки, постійно зайняті приготуванням локшини для довірливих і наївних громадян.

Головні причини екологічної катастрофи – безкордоння і безкарне свавілля тіньового бізнесу.

Пам'ятаю, яке роздратування та обурення викликали у нас піарні, самовдоволені виступи міністра Шуфрича на руїнах розтрощеного газовим вибухом будинку у Дніпропетровську. У той час, коли постраждалі мешканці цілого мікрорайону опинилися без світла, води, тепла та газу, "головний рятівник держави" пан Шуфрич замість того, щоб негайно розгорнути намети для бездомних, підігнати мобільні електростанції, організувати пільгове водопостачання та харчування постраждалих, брав на себе функції то генпрокурора – і перед телекамерами зухвало погрожував, що всі винні будуть притягнуті до суворої відповідальності; то глави уряду, обіцяючи грошові компенсації постраждалим.

І в той же час замовчував той факт, що через його бездіяльність, фахову некомпетентність та особисту безпорадність люди готували їжу на вуличних вогнищах, шукали притулку де хто міг, – замість того, щоб знайти його в підрозділах Міністерства з питань надзвичайних ситуацій. Адже на такі заходи це відомство отримує із держбюджету шалені кошти. Тільки нікому перевірити, як вони використовувалися – бо кругом були всі свої. Взагалі, коли аналізуєш непрофесійні, волюнтаристські дії тепер уже, на щастя, колишніх міністрів Шуфрича та Рудьковського, то починаєш розуміти, що на ці відповідальні посади вони призначені не за принципом трьох "П" – професійність, порядність, патріотизм, а за особисту відданість своїм господарям "парканного героя".

У цьому контексті варто згадати і великого "рятівника" нації, колишнього соціаліста-міністра Василя Цушка. Добре чоловік влаштувався: спочивав собі півроку, служба, себто неабиякі зарплатня та пенсія, йшли справно. А в цей час некеровані підрозділи міліції перейшли на силові методи спілкування з громадянами, використовуючи тактику бронетранспортерів, бульдозерів та сльозогінних газів. Проте саме такі міністри потрібні були Януковичу та партії регіоналів. З їхньою допомогою та їхніми зусиллями в державі створювався керований хаос, котрий дозволяв безкарно грабувати українців.

Тому Януковичем була проігнорована вимога Президента України Віктора Ющенка про усунення з посад Шуфрича і Рудьковського та порушення кримінальної справи проти Цушка за свавільне захоплення Генеральної прокуратури з побиттям бійців Держохорони.

І результати такої безкарності та кланової кадрової політики уряду не забарилися: йшли під укіс і горіли залізничні потяги, вибухали будинки, боєзапаси і шахти, тонули судна, щорічно десятки тисяч українців гинуть в автокатастрофах. Україна стала аварійною державою, в якій життю та здоров'ю громадян на кожному кроці загрожує небезпека.

Кілька тижнів тому у ЗМІ озвучили заяву Шуфрича про те, що роботи з ліквідації наслідків стихії у Керченській протоці вже на 80 відсотків виконані. А у нас є інша інформація: значна частина мазуту осіла на дно, а величезний шлейф з нафтопродуктів течія вже занесла в Чорне море до берегів Криму і частково на Кавказ. Ось така ціна запевненням цього хитрого, але бездарного чиновника.

Тому суспільно-політична інформація в ЗМІ останнім часом нагадувала зведення з фронтів бойових дій про те, чого і скільки зруйновано і яких ми зазнали людських втрат. При кожній техногенній катастрофі постійно чули, що для встановлення її причин створена урядова комісія. Проте ми знаємо, що ці комісії роблять, як правило, висновки, котрі не висвітлюють, а покривають умови, котрі призвели до біди. А головною причиною тут був, і це всім відомо, некомпетентний, заполітизований і корумпований уряд Януковича, який, нарешті, відправлений у відставку.

Крим

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

ХРЕСНА ДОРОГА СЕСТРИ ПРОВІДНИКА

22 грудня виповнилося 90 років з дня народження сестри провідника Української Нації Степана Бандери – Оксани.

На час смерті матері Оксані виповнилось 5 років, і тому її взяла на виховання тітка Людмила, дружина о. Чорторийського, пароха села Кобиволоки на Тернопільщині, де Оксана виростала разом з іншими дітьми Чорторийських до свого повноліття.

У 1933 році Оксана повернулася до батька у Старий Угринів. Згодом вступила до Стрийської гімназії, по закінченні якої вчителювала (1939–1941 рр.).

У 1941 р. проживала в селі Тростянці Івано-Франківської області (Станіславської), де 22 травня 1941 р. разом з Мартою і батьком, о. Андрієм, була арештована.

О. Андрій Бандера, батько Провідника, – греко-католицький священик – був доставлений до Києва і через місяць і 18 днів засуджений до смертної кари. Вирок виконано в Києві, місце поховання – Свята Українська земля.

Сестрам Марті й Оксані випала тяжка доля, каторжні роботи на засланні в Красноярському краї та безмежні простори Сибіру.

Пройшли сталінським маршрутом: "Живий ключ", Слізнєва, Ярликова, Фортунь-Вершина, Шумково-Чкалово, Березовський ремзавод, Урман-лісоповали.

Пізніше їм повідомили про те, що обох засудили як "ворогів народу" на довічне проживання поза межами України. По дорозі на Сибір Марта застудилася і з того часу захворіла на бронхіальну астму та хронічну серцево-легеневу недостатність.

Марті й Оксані дошкуляли постійні перекидання з одного місця на інше.

Змушували давати розписку і реєструватися, при спробі втечі їй загрожувало 20 літ каторги. Невільничі будні – виснажлива праця на лісозаготівлях.

Та одного дня на дільницю лісгоспу прибули кадебісти, і їх терміново доставили в комендатуру. Сталося це 1953 р., після смерті ката Українського народу – Сталіна. Марту й Оксану під приводом відправки додому привезли до Москви. Там вони пробули два місяці, їх часто водили на допити. Сестри не знали, що в Лефортово, в одиночній камері, допитують їхню третю сестру Володимиру Бандеру-Давидюк, яку засудили на 10 років, і яка відбувала каторгу у м. Спаську (Казахстан).

У 1953 р. на західноукраїнських землях ще діяли загони ОУН-УПА. Кадебісти хотіли скористатися сестрами С. Бандери. Вони наказували, щоб сестри написали відозву до учасників національної боротьби, до вояків УПА, щоб ті вийшли з підпілля з покаянням, за що будуть помилувані. Але московські тирани не змогли зламати волю цих мужніх жінок – ні нелюдськими умовами, в яких проживали сестри, ні "райським життям", яке вони матимуть після згоди на співпрацю з ворогами.

Володимиру повернули назад у Казахстан, а Марту й Оксану – до Красноярського краю, в селище Сухобузове.

Там 1982 р. Марта померла, проживши 75 років, з яких 42 роки – на засланні, не дочекавшись повернення в Україну.

За допомогою політв'язнів Марії Вульчин і Василя Підгородецького, братів Горинів, тлінні останки Марти Бандери перевезли в Україну, спочатку до Львова – в собор Св. Юра, а потім 1990 року у рідне село Угринів. Хто б міг подумати, що Марта повернеться в рідний край? Режим боявся мужньої жінки. Хоронили її на цвинтарі, де похоронена мама.

Оксана проживала у Красноярському краю до 1982 р. Рідну Україну побачила тільки через 48 років після травневого арешту 1941 р. У документах записано, що вони, сестри, звільнені 1960 р., але в Україні проживати їм не дозволяли.

Оксана Бандера приїхала в 1989 р. до племінниці Мирослави (дочки Володимири Бандери) в с. Козаківку Долинського району). Без документа про реабілітацію у "прописці" їй відмовили. Начальник паспортного столу Карпова кинула їй у вічі: "Ви тут можете погостювати місяць у племінниці і забиратися туди, звідки приїхали, а якщо добровільно не поїдете, то ми вживемо заходів". Оксану ще два роки не прописували. Лише за втручанням львівської влади, напередодні всеукраїнського референдуму 1991 р., після отримання документа про реабілітацію, її прописали. Як колишній політв'язень від грошової компенсації відмовилася. Каже, що Незалежна Україна їй нічого не заборгувала. От якби компенсацію виплачувала Росія, чию економіку вона зміцнювала своєю рабською працею, то інша річ.

Зараз Оксана Бандера проживає в місті Стрию на Львівщині. (Сестра Володимира померла 2001 р.).

Християнка, патріотка нашої Незалежної України, неодноразово отримувала подяки від Львівського Товариства політв'язнів і репресованих, нагороджена званням і грамотою "Героїня України" за християнську самопосвяту та жертовність в ім'я Незалежної України (нагороджена згідно з рішенням представників громадськості Львова від 10.05.1998 р. На честь святкування ювілею 60-річчя створення УПА нагороджена "Медаллю УПА – 60 р.", а також "Хрестом звитяги". Почесна громадянка м. Стрия. До дня Соборності України Президент Віктор Ющенко своїм Указом від 20.01.2006 р. нагородив Оксану Бандеру орденом "Княгині Ольги" III ступеня.

Життєпис записано зі слів п. Оксани Бандери Анною РУДНИК, членом наглядової Ради Братства воїнів ОУН-УПА ім. Романа Шухевича по "Говерлі", м. Моршин

На світлині: Сестри Бандери.

Під час конференції Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів, на якій були присутні гості й від інших українських партій, відбулася презентація книги Василя Кука "УПА в запитаннях та відповідях Головного Командира" (Галицька видавнича спілка, 2007).

Співавтором цієї книги є народ. Різні люди – патріоти України, а також далекі від політики громадяни і навіть українофоби ставили запитання останньому Головнокомандуючому УПА через Інтернет, а він, посередині свого десятого десятка років, сидячи за комп'ютером, віддруковував і вистрілював в електронний простір Правдиве Слово. Останнє, як на сповіді, і, висповідавшись, відійшов... Похований, за власним бажанням, у рідному селі. Коли постане дійсно українська Україна, прах його буде перенесено в Український Пантеон Слави як символ і приклад наступним поколінням українців.

ПРАВДИВЕ СЛОВО

Микола БІЛИЙ, політолог

На презентації йшлося про те, що відповіді Головнокомандуючого є елементами Простору історичної правди, поза якою нас так довго утримували та утримують і дотепер українофоби.

Правди про те, що насправді:

– в Україні громадянської війни не було, були агресії червоної і білої Московії, які обірвали мирні процеси становлення УНР, бо Москві було вкрай необхідно відновити свою імперію, що розвалилася. Це вдалося зробити червоно-більшовицькій терористичній московській владі;

– сталінський маніакально-терористичний режим всупереч прагненням Європи до миру, ціною десятків і десятків мільйонів жертв колгоспно-робітничих і концтабірних рабів більшовицької імперії, таємно випестував подібний собі режим в Німеччині, надавши для цього Гітлеру величезні матеріальні ресурси, бази і полігони для відродження могутніх засобів ведення агресивної війни. В таємній змові з Гітлером про поділ Європи Сталін розв'язав спільно з ним Другу світову війну, був поплічником, соратником, союзником Гітлера з 1939 р. до червня 1941 р. у злочинах проти людства і людяності, та й ще викохав таємний від Гітлера план захоплення ослабленої від війни Європи та розширення московської концтабірної імперії до берегів Атлантичного океану;

– з боку українського народу Вітчизняну війну вела УПА, бо боролася за волевиявлення Вітчизни – України від німецьких і московських загарбників, за відродження Української держави.

Йшлося також про питання, яке не було чомусь порушене жодним електронним перемовником з В. Куком, а саме: чи не було помилкою, прорахунком ОУН-УПА сподівання на успіх Вітчизняної війни українців в історичній смузі зіткнення двох кривавих злочинних імперських потуг за володіння Європою? Чи не марні були мільйонні жертви, яких зазнали українці у своїй Вітчизняній війні і після неї, внаслідок штучного прискорення імперською Москвою процесів дегенерації українства й асиміляції його "істарічеськой общностью" – цією примарою народожерної Москви?

Адже ж це запитання виникає у кмітливого читача книги як узагальнення до всіх інших прочитаних запитань і відповідей.

Вартий уваги і осмислення факт (і про це йшлося на конференції), що відповідь на це запитання є в матеріалах ОУН, котрі з'явилися ще до початку Другої світової війни. Суть відповіді: можлива поразка і великі жертви української Вітчизняної війни виправдані, і на них треба йти мужньо і свідомо, бо цим засвідчуємо світові і українській нації, що свідоме українство ніяким імперіям не вдалося зліквідувати, що нація має свою політичну еліту, здатну пробудити народ і підняти на боротьбу проти імперської чуми за свою незалежність, державність на своїй споконвічній землі. Історія підтвердила далекоглядність політичного мислення національної політичної еліти – ОУН.

Правдиве Слово з перших уст національного провідника-організатора і командира високого рангу в найбільшому в Європі русі опору кривавим злочинним імперіям розвіює брехню про УПА як явище галицьке, регіональне, розкриває його всеукраїнський характер, загальнонаціональне і міжнародне значення.

На превеликий жаль, ще досить значна частина отруєного імперською брехнею населення України досі не усвідомлює, хто насправді був "хрещеним батьком" гітлерівського режиму, поплічником Гітлера у розв'язанні світової війни і урочистим учасником спільних воєнних парадів на тлі залитої кров'ю Європи. Мовчать про це спідлені глашатаї московської мародерської ідеології, мовчать про генерала Власова. Їм, бачиш, муляє УПА, муляють спілкування творців УПА з офіцерами німецької армії щодо визнання Української держави за прикладом подій 1918 р., які мали місце до 30 червня 1941 р., в основному для того, щоб підготувати акт дієвого, несподіваного оповіщення світу, що Гітлер їде на Україну як загарбник. Після 30 червня – дня проголошення відновлення Української держави лідерами ОУН – німці приступили до винищення українських сил, як те до них робила Москва.

До речі, щоб визволитися з-під німецької окупації, червона Московія кликала собі в союзники люто зненавиджених американських капіталістів, а ось Україна, щоб врятуватися від криваво-голодоморно-концтабірної московської окупації, яка несла загибель і асиміляцію української нації, за логікою апологетів московської імперії не мала права шукати союзу ні зі шведами, ні з німцями, ні з китайцями...бо це, бачиш, зрада?! Чи ж не сатанинська логіка, чи ж не сачок сатани заковтують ще й досі затравлені московською отрутою громадяни України?!

Щасливого читання і осмислення Правдивого Слова св. пам'яті В.Кука.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

З сумом сповіщаємо, що відійшов у вічність голова Світового Братства вояків УПА ім. Генерал-хорунжого Р. Шухевича, один із чільних діячів ОУН (Бандери), безпосередній учасник боротьби Української Повстанської Армії, активний діяч Організації оборони чотирьох свобод України, голова Видавництва "Літопис УПА" Левко ФУТАЛА. Народився Левко Футала (псевдо – Лагідний) на Галичині, воював у лавах УПА, а згодом третину свого життя мешкав у США (штат Нью-Йорк), ні на мить не припиняючи діяти на користь України. Упродовж останніх років завдяки його зусиллям "Літопис УПА" став довершеним 60-томним виданням, також побачили світ 6 томів серії "Бібліотека літопису УПА" , том "Повстанські могили" тощо.

Левко Футала за життя висловив побажання бути посмертно упокоєним на рідній українській землі. Відтак у перших числах Нового 2008 року родичі та друзі повернуть прах патріота в Україну.

Конгрес Українських Націоналістів та редакція газети "Нація і держава" висловлюють співчуття рідним, близьким, побратимам покійного. Знаємо, що українську справу, якій присвятив усе життя Левко Футала, підтримують нові покоління справжніх Лицарів Вітчизни. І так буде завжди.

Слава Україні! Героям слава!

* * *

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА ім. Генерал-хорунжого Романа Шухевича з сумом сповіщає всіх учасників національно-визвольної боротьби та весь український народ, що 22 грудня цього року в Нью-Йорку, на 85-му році життя, помер Голова Світового Братства УПА Левко Футала.

Усе своє життя Левко Футала присвятив боротьбі за волю і незалежність України.

Царство йому небесне і вічна пам'ять його душі!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

УРОКИ ІСТОРІЇ

РОСІЙСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ ДИВІЗІЙ СС

Валерій РЯБЧЕНКО

Будівельні СС бригади

Окрім бойових частин СС, сформованих з числа громадян РРФСР, були сформовані рускіє будівельні бригади СС, які виконували роботи із зведення різноманітних військових об'єктів. Таким чином на світ з'явилися: в жовтні 1942 року 1-СС будівельна бригада (для закордону) складом 1000 чоловік, у квітні 1942 року 2-СС будівельна бригада. Також впродовж 1943–1944 років були сформовані з колишніх військовополонених – 3-СС, 4-СС, 5-СС, 6-СС, 9-СС – будівельні бригади. Окрім цього, 1-СС, 2– СС, 3-СС, 8-СС, 10-СС, 11-СС, 12-СС, 13-СС – залізничні будівельні бригади.

Єгерські батальйони СС

15 лютого 1942 р. в Бобруйську був сформований табір постачання для військ СС. Табір перебував під керівництвом ХССПФ "Росія-Центр" та мав у своєму складі частини постачання та три піхотні батальйони з числа громадян РСФСР. Вже з кінця червня 1942 року I та II батальйони вперше взяли участь у бойових діях проти партизанів на території Білорусії. 15 квітня 1944 року I і II батальйони отримали відповідно нові назви: №500 та №501 – єгерські СС батальйони. У серпні 1944 року батальйони брали активну участь у придушенні Варшавського повстання.

Організація "Цепелін"

Навесні 1942 року з метою збору розвідданих про Червону Армію, проведення диверсійних операцій у тилу ворога, вербування та підготовки агентурної мережі з громадян СРСР було сформовано організацію "Цепелін". Командування розташовувалось у Берліні, а при кожній Оперативній групі РСХА були сформовані фронтові команди. Протягом 1942 року у складі цих команд почали діяти добровольчі роти для боротьби з партизанами. Окрім цього, на базі "Цепеліна" була відкрита мережа шкіл та вишкільних таборів для підготовки диверсійних груп. Найбільш знану диверсійну операцію, яку намагалися провести агенти "Цепеліна", – замах на Сталіна, успішно розкрили співробітники ГУКР "Смерш".

Спеціальне формування СС "Дружина"

У квітні 1942 року зі складу радянських військовополонених, завербованих в організацію "Цепелін", був сформований 1-й рускій національний загін СС. До складу РНО увійшли також рускіє білоемігранти – співробітники VI управління РСХА. Влітку 1942 року чисельність загону складала близько 500 осіб, і він набув назви спецформування СС "Дружина", яке було направлено в район міста Парчева та підпорядковане СС підрозділу "Люблін". Під керівництвом останнього "Дружина" брала участь у знищенні загонів Армії Крайової в Парчевському районі та депортації євреїв в концтабори. До кінця 1942 року загін брав участь в операціях проти партизанів у районі Слуцька. Тим часом у Бреславлі був сформований ще один рускій СС загін, а на полігоні СС "Тайдов" – посилена рота "Дружина II".

На початку 1943 року всі перераховані частини були зібрані біля містечка Лужків та переформовані в 1-й рускій національний полк СС "Дружина", чисельністю більше ніж 1200 осіб. Полк діяв на території прип'ятських боліт проти радянських партизанів. У квітні 1943 року полк "Дружина" був розгорнутий у 1-у рускую бригаду СС у складі чотирьох батальйонів. З 28 квітня до 12 травня 1943 року частини бригади брали участь у двох антипартизанських операціях в районах Молодечно-Вилейка-Лепель-Борисів. Наприкінці квітня близько 400 чинів бригади переведено до складу Псковської Гвардійської бригади РОА.

У червні 1944 року "Дружина" брала участь у широкомасштабній антипартизанській операції "Коттбус" у районі Бегомля. Командував підрозділом підполковник Володимир Родіонов.

Спеціальний полк СС "Варяг"

У березні 1943 року зі складу рускіх агентів "Цепеліна" була сформована спецгрупа "К". Частину групи направили до складу бригади "Дружина", а інша частина – розгорнута в спецбатальйон СС, який отримав назву "Варяг". Наприкінці 1943 року батальйон брав участь у антипартизанській операції. У лютому–квітні 1944 року в Любляні були сформовані ще два рускіх батальйони. На базі цих трьох підрозділів був зорганізований спецполк СС "Варяг", який воював з партизанами Тіто. Наприкінці війни полк під керівництвом М. Семйонова перейшов у розпорядження генерала А. Власова.

Не можна не зауважити того факту, що формування російських СС підрозділів тривало аж до останніх днів війни, незважаючи на явну поразку Німеччини. У лавах німецьких військ перебували окремі взводи, роти, батальйони, складені з колишніх громадян РСФСР. Так, окремо можна виділити діяльність в останні дні війни чотирьох рускіх рот у складі винищувального підрозділу СС "Ост", 23-й рускій батальйон СД у складі винищувального підрозділу СС "Зюдвест" під командуванням Р. Муравйова, та безліч охоронних та поліцейських формувань, які були добре озброєні та виконували різноманітні функції на користь III Рейху.

Прихильність до фашистської ідеології, як ми бачимо, в середовищі корінних росіян відігравало аж ніяк не останню роль у роки Другої світової війни. На жаль, і в теперішній час у різних громадських та політичних організаціях лівого напрямку намагаються підняти імена коричневих "визволителів" під стягом триколора та взяти на озброєння їхні методи побудови держави, підмінюючи поняття боротьби за незалежність Української держави в лавах ОУН-УПА та служіння фашистським окупантам в "Руской Освободітєльной Армії".

Яскравий приклад блюзнірської політики Кремля – історія реабілітації фон-Панвіца.

Командир 15-го кавалерійського корпусу військ СС генерал-лейтенант фон Панвіц був страчений за вироком Військової колегії Верховного суду СРСР у 1947 році. Але майже через півстоліття, у 1996 році, його реабілітували. А ще через 5 років Головна військова прокуратура визнала власне рішення, прийняте у екстраординарному порядку, неправомірним та скасувала його.

Мабуть, Єльцина (тодішнього президента Росії) та його наближених не засмучувала двозначність реверансу з оголошенням нацистського генерала, улюбленця рейхсфюрера СС "жертвою політичних репресій". Є свідоцтва, що слідом за фон Панвіцем збиралися реабілітувати й группенфюрера СС Ганса Раттенхубера, начальника особистої охорони Гітлера, який закінчив свої дні у радянській тюрмі, але з якихось причин ця затія зірвалася.

Мало того – у 1994 році, у Москві, на території Храму Усіх Святих, створили православний меморіал "Прімірєніє народов Россії, Ґерманії і другіх стран, воєвавших в 2-х Мірових і Гражданской войнах". На одному з пам'ятників Меморіалу – прізвища Краснова, Шкуро, фон Панвіца, Кононова та інших генералів і отаманів, які співпрацювали з Гітлером та воювали на його боці. Не забутий і 15-й казачій корпус СС. Щоправда, у написі абревіатуру "СС" прибрали, і виглядає вона таким чином: "...казакам 15 кавалерійского корпуса, павшим за вєру і отєчество". Тобто це вони, казаки-есесівці, воювали "за вєру і отєчество"?!

Усім відома "непримиренність" представників Московського Патріархату до історії визвольної боротьби УПА, але, у той же час, вони з готовністю "прощають" прибічників гітлерівців. Наприклад, ситуацію з цим Меморіалом представник Московської патріархії протоієрей Всеволод Чаплін прокоментував так: "Каждий человєк імеет право на хрістіанскую память. Я нє оправдиваю тех, кто воевал против своей Родіни. Хотя діссіденти в СССР тоже дєйствовалі против своєй страни. Ето просто мєсто хрістіанского поміновєнія".

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ЧЕРВОНА ЛОКШИНА НА ВУХА

Леонід ВОЛОШИН

Спритні й нахабні українофоби віднайшли – на їхню думку – невичерпну копальню засобів для звинувачення українських націоналістів і патріотів у співпраці й колаборантстві в роки Другої світової війни з Німеччиною.

У відповідь на такі "страшні" звинувачення ми починаємо виправдовуватися, мовляв, та то тільки спочатку ми трошки співпрацювали, а потім ми ж воювали з німцями..., а он росіян було два мільйони в армії Власова... (у вермахті етнічних росіян воювало 310 тисяч – *Л. В.*). На мою думку, це негідна відповідь.

Тож не виправдовуватися нам потрібно, а твердо сказати, що Українська Повстанська Армія в роки Другої Світової війни воювала за Україну, а так звана "червона армія" – навіть не за Росію, а проти фашизму. Це вже після другої ганебної здачі Харкова Йосип Сталін, перед загрозою поразки, вирішив задіяти, так би мовити, духовні "резерви", адже необмежені людські вже не допомагали. Не допомагали ані "смерш", ні "заградзагони", ні "наркомівська" кварта горілки перед атакою. Тому й повернулися до патріотичних гасел, до погонів й офіцерських звань у 1943 році, згадали й за церкву, щоправда, під патронатом енкаведе.

А для українських націоналістів триєдиним символом віри завжди були поняття: "Бог", "Нація", "Держава". У це вірили і солдати УПА, й підпільники ОУН в 40–50 роки минулого століття.

У комуністів же орієнтація щодо ворогів змінювалася залежно від кон'юнктурних міркувань. І це – незважаючи на ідеологічну ортодоксальність, що відрізняє їх від інших партій. Чи не найвизначніший авторитет у визначенні тоталітарних систем минулого століття, відомий британський письменник і публіцист Джордж Орвел писав про це так: "різні полярно несумісні позиції повинен був у різні часи відстоювати англійський комуніст (закордонними партіями керував з Москви так званий Комінтерн – *Л. В.*) або "симпатик" відносно війни між Британією та Німеччиною. До 1939 р. йому протягом багатьох років належало обурюватися "жахіттями нацизму" і проклинати Гітлера; після вересня 1939 р. йому протягом року та 8 місяців доводилося вірити в те, що Німеччину спіткало більше лиха, ніж вона творить сама, і термін "нацизм", принаймні в друкованому слові, було геть забуто. Та не встиг наш англійський комуніст о восьмій ранку 22 червня 1941 р. послухати перші новини по радіо, як він уже мусив знову свято вірити в те, що світ не бачив більш страхітливого зла, ніж нацизм".

Якщо навіть англійські комуністи, що керувалися директивами московського "Комінтерну", випадали з європейського цивілізаційного контексту, то що казати про сьогоднішніх пересічних українців, які десятки років живуть під постійним впливом звинувачень в націоналізмі і навіть якомусь "фашизмі", що базуються на перебріхуванні рішень Нюрнберзького трибуналу 1946 року?! Значна частина українців дотепер борсаються у липкій павутині совєтської ментальності, живленої підступно-баламутними байками про "вєлічіє нашей общей Родіни". Ось, наприклад, даруйте, мов корова на тілі, тримається навіяне сприйняття російсько-німецької війни як "вітчизняної", й зокрема святкування так званого "дня перемоги". Зацитую, врешті, українською автора рубрики "Львівські обсервації" (часопис "Експрес") 17–29 травня 2007 р.: "А 9 травня наші пуриці від влади, замість піти си на город і посапати трускавки, урочисто понесли квіти на Холм Слави". Не понесли квітів до тих місць, де були замордовані львів'яни руками "асвабадітєлєй", а саме туди, де лежать переважно кадебісти, які загинули в боях із нашим підпіллям, а зовсім не "визволителі".

Важко уявити, щоб донецька влада відзначила, скажімо, 14 жовтня, а в самому Галицькому П'ємонті українські homo soveticus – нема на то ради...

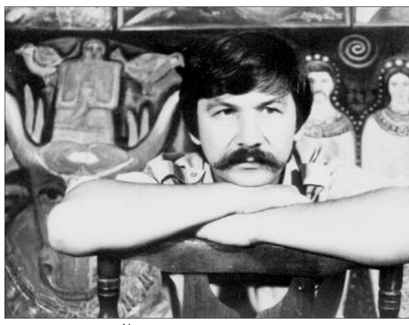
ДО ВИТОКІВ

КУЛЬТУРА НА ЗАДВІРКАХ

Ми вже повідомляли читачам про акцію, зініційовану Київською міською організацією Конгресу Українських Націоналістів, спрямовану на захист української культури й мистецтва, зокрема закріплення майстерні на Андріївському узвозі за столичними художниками, які недавно постраждала від підпалу.

Серед тих, хто найбільше потерпів від цього акту вандалізму, – відомий художник, член КУН Анатолій БУРТОВИЙ. Внаслідок пожежі були знищені або дуже пошкоджені саме твори.

Наш кореспондент зустрівся з майстром пензля і попросив відповісти на кілька запитань.

– Друже Анатолію, як Ви можете пояснити ситуацію, що склалася на Андріївському узвозі?

– Насамперед постає запитання: хто вчинив злочин і кому це потрібно? Упевнений, що потрібно це окремим особам заради бізнесу та своїх меркантильних інтересів. Як наслідок – підпалили будинок, залили водою приміщення. Відтак – маємо знищені картини і все те, що було напрацьовано за певний відтинок життя кожного із митців.

Експертиза поки що лише підтвердила факту сумної для нас події. Не сказали свого остаточного слова і слідчі міліції та пожежна команда.

Ми ж розцінюємо цей акт вандалізму як вседозволеність окремих осіб. Бо як може бути, щоб за знищені полотна, книги, робочі місця художників ніхто не відповідав.

Отже, висновок такий: тільки разом усі, кому ця проблема болюча, зможемо захистити свої інтереси та права.

– Чи можливе взаєморозуміння між мистецтвом та владними структурами? Чи стануть питання культури пріоритетними в нашій державі?

– Йдеться про духовне начало нашого народу, нашої землі та продовження генетичного кореня. "Дикий капіталізм", вважаю, не принесе нам добробуту та гармонії. Усвідомлення свого "Я" дасть сили та впевненості у наших діях. Звідси постає справедливе і фундаментальне запитання: куди ми йдемо, хто ми є? Ми живемо в цей період і зобов'язані вирішувати нагальні питання та проблеми. При цьому маємо усвідомлювати, заради чого працюємо на своїй землі, до чого прагнемо.

Варто зауважити, що питання культури в даному випадку не обмежуються тільки образотворчим мистецтвом. Це великий пласт духовного виховання та традицій. Тому питання духовности у нашому суспільстві повинні мати пріоритет, бути своєрідним фундаментом нашого єства. Література, кіно, образотворче мистецтво мають уособлювати відшліфовану думку суспільства. Саме тому слід звертати найбільшу увагу на формування нації та держави в цілому. За цих умов, зрозуміло, не відкидається проблема економічна.

На жаль, влада в Україні належить людям, які не зацікавлені в духовному розвитку суспільства. Здебільшого вони думають лише про себе. До того ж, на мій погляд, не функціонує державний закон, який би підтримував та захищав права та пріоритети мистецтва. Натомість – перемагають економічна основа, оподаткування та продукт створення.

Панує вседозволеність владних чи кримінальних структур при вирішенні мистецьких проблем у своїх інтересах. Проблеми образотворчости, кіномистецтва, книгодрукування займали місце на останньому щаблі державотворення. Як і мої колеги, вважаю, що в Україні цілеспрямовано знищується культура, а мистецькі середовища все більше стають беззахисними перед владою. Судіть самі: Андріївський узвіз – проблема художників, кіностудія імені Олександра Довженка – українських кіномитців. На задвірках опинилася книга – основа духовности та мудрости народу. А це ж – найважливіші точки опори будь-якої державної політики.

Люди мистецтва, які створюють духовне середовище, мають право на гідність і повагу у суспільстві. Це – аксіома цивілізованого світу. А тому про це повинна постійно турбуватися влада, яка на словах так багато обіцяє, а насправді робить усе для того, щоб знищити українську культуру.

Розмову вів
Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ВІД АВТОРА

ЧИ ЗМОЖЕ ГРОШ СТАТИ УКРАЇНКОЮ?..

Олеся МУДРАК, поетка

Нещодавно в приміщенні Національної Спілки письменників України відбулася творча зустріч українських літераторів та представників мас-медіа з польським поетом, прозаїком та журналістом Войчехом Песткою. Це не був традиційний для України поетичний вечір з читанням віршів і затяжними дифірамбами від колег по перу. Ведуча зустрічі молода письменниця і секретар Ради НСПУ Анна Багряна зазначила жартома на початку: "Наша мета – українізувати Польщу".

Ні, міжнародним політичним скандалом тут зовсім не пахне. Радше, навпаки, йдеться про тісне і мирне співіснування двох культур, двох націй, двох держав. Зрештою, цей жарт ведучої насправді стосувався лише вбрання європейського гостя... він був одягнений в українську вишиванку.

Войчех (або Войтек – так його називають друзі) Пестка був одним із учасників Міжнародного письменницького форуму "Слово без кордонів", який проходив у Києві 11–12 вересня 2007 року. До того часу неодноразово бував у Львові, інших містах Західної і Центральної України. Від Міністерства культури Польщі пан Войчех отримав замовлення на книжку про Україну, де будуть зібрані розповіді про цікаві й трагічні долі українців, репортажі з різних подій, які відбувалися на теренах нашої держави. Також готується до видання збірка оповідань Войчеха Пестки українською мовою.

Але на зустрічі в Будинку письменників йшлося переважно про поезію. Автор в оригіналі (тобто – польською) читав свої верлібри з книжки "Десять віршів для Гроша". Його поезії також звучали українською мовою – з вуст перекладачів Павла Щириці та Анни Багряної. До цієї оказії в одному польському видавництві навіть вийшли набори листівочок під назвою "Вірші для Гроша", де зібрані переклади віршів Войчеха Пестки на українську.

На зустріч із польським гостем завітали знані майстри українського слова, зокрема проф. Анатолій Мойсієнко, письменники і перекладачі Юрій Завгородній, Віктор Баранов, Антоніна Цвіт, Сергій Соловйов та ін. Гості завели дискусію на тему класичної поезії та верлібру, адже Європа сьогодні надає перевагу останньому. Також говорили про ті проблеми, з якими зіштовхуються перекладачі поезії. Іноді це суто граматичні чи навіть фонетичні проблеми. Наприклад, якщо взяти назву книжки В. Пестки: хто такий (така) Грош? Виявляється, це – вигадане ім'я неіснуючої дівчини, такого собі жіночого ідеалу Поета (ліричного героя). Грош, Грошек, Грошка... Ім'я має асоціації з двома словами: "гріш" як грошовий еквівалент і "горох" ("горошок") як рослина (порівняння з чимось крихітним, тендітним, що вміщається у долоню). Зменшувально-пестливі форми цього вигаданого автором імені не завжди піддаються вдалому перекладу на українську, власне, і звучать українською іноді дещо кострубато, навіть комічно (як і основна форма імені – Грош). Поважні гості вечора радили авторові і перекладачам переглянути такий делікатний момент перекладу, як ім'я дівчини-Музи, і можливо, якимось чином адаптувати його під українську мовну культуру. Але підходящого варіанту імені так ніхто і не запропонував. Тому, напевно, польська Грош до українського читача поки що змушена приходити під власним оригінальним іменем. А ось чи стане Грош українською дівчиною – це вже покаже час...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9